

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobkyně: **J. J. – O.**, zastoupené JUDr. Vladimírem Čarňanským, advokátem se sídlem Vodičkova 41, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2008, č. j. OAM-35/VL-20-ZA07-2008, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně, ze dne 28. 5. 2009, č. j. 56 Az 47/2008 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 14. 3. 2008, č. j. OAM-35/VL-20-ZA07-2008. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovatelce k její žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14 § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud v Brně se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatelka nejspíše využila problematiku ženské obřízky ve snaze dosáhnout udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud nepochybně, že v tomto může být shledán důvod pro udělení mezinárodní ochrany, nikoli však v případě stěžovatelky kvůli nízké věrohodnosti jejího příběhu. S ohledem na zjištěné poměry v Nigérii, tedy možnosti stěžovatelky vyřešit své problémy v zemi původu, se pak podle krajského soudu nejedná o pronásledování přičitatelné státu.

V podané kasační stížnosti stěžovatelka namítla, že skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, neodpovídala tomu, co bylo v řízení zjištěno. Soud nesprávně posoudil právní otázku spočívající v možnosti obrany proti hrozícímu protiprávnímu jednání. Žalovaný i krajský soud uznaly, že obřízka vykonaná bez souhlasu za použití násilí je vážným porušením lidských práv. Tvrzení stěžovatelky, že musela kvůli obavám z ženské obřízky opustit rodiče a skrývat se, nepovažují za důvěryhodné, přestože v řízení nebylo vyvráceno. Rozpory v jejích výpovědích lze vysvětlit důvody uvedenými v žalobě, jejich váha však není taková, aby vedla k popření tvrzeného důvodu pro opuštění vlasti. Žalovaný i krajský soud pokládají obavu stěžovatelky obrátit se o pomoc na státní orgány či jiné organizace za nedůvodnou. Zastávají názor,

že tímto způsobem, popřípadě vnitřním přesídlením, lze zabránit vykonání obřízky. Tyto možnosti skutečně existují, nelze se jimi však účinně bránit. Jedinou možností je odjezd ze země. Podle krajského soudu pak nebyl splněn požadavek, aby hrozba vážné újmy byla skutečná a tvrzené nebezpečí reálně hrozilo. S tímto se stěžovatelka neztotožnila. Tři roky žila u své přítelkyně v neustálém stresu z obavy, že její bydliště bude zjištěno a obřízka vykonána. Stěžovatelka dále namítla, že závěr krajského soudu, že netvrdila skutečnosti hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl být udělen azyl humanitární, nelze považovat za správný. Skutečnosti, které byly popisovány v souvislosti s hrozbou násilného provedení obřízky, by mohly postačovat k udělení této formy mezinárodní ochrany. Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobkyně musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom ze svého precedenčního usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů. Posuzováním žádosti o azyl, v níž žadatel uvádí nevěrohodné skutečnosti, se Nejvyšší správní soud již dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 19. 8. 2004, čj. 4 Azs 152/2004 - 36, publ. pod č. 903/2006 Sb. NSS, či v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, čj. 4 Azs 103/2007 - 63, www.nssoud.cz. K otázce mezi soudního přezkumu rozhodnutí žalovaného podle ust. § 14 zákona o azylu se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz, či rozsudku ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 - 48, www.nssoud.cz. Od této judikatury se krajský soud neodchýlil.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobkyně podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. října 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu